

ПІДЛЯСЬКІ ДІАЛЕКТНІ ВКРАПЛЕННЯ
У МОВІ УКРАЇНСЬКИХ ВІРШІВ
ВАСИЛЯ АЛЬБІЧУКА (1909–1995)

Михайло Лесів

Університет Марії Кюрі-Склодовської в Любліні

Streszczenie. Wasyl Albiczuk (Bazyli Albiczuk), urodzony na Południowym Podlasiu utalentowany twórca ludowy, był znany jako artysta malarz. Znacznie później okazało się, że pisał utwory wierszowane, które dyskretnie wpisywał do zeszytów, nie afiszując się tym w otoczeniu, w którym żył i działał. Były to wiersze pisane w zasadzie w języku ukraińskim, w których odnaleźć można ślady jego rodzimej gwary podlaskiej, elementy słownictwa polskiego i rzadziej rosyjsko-cerkiewnego, co tłumaczy się jego przebywaniem i działalnością w różnych miejscach i okolicznościach. W tej pracy przedstawione zostały szczegółowe przykłady ujawniające w jego wierszach systemowe fonetyczne i gramatyczne elementy językowe pochodzące z rodzimej gwary podlaskiej, pewne leksykalne polonizmy i nieco rzadziej rusycyzmy w językowym kontekście ogólnoukraińskim.

Słowa kluczowe: poezja ludowa, gwary podlaskie, dialektyzmy, język ogólnoukraiński, polonizmy, rusycyzmy

Василь Альбічук, який народився у с. Дубровиця Мала (Dąbrowica Mała, gmina Piszczac) Люблінського воєводства, був донедавна більше відомий як художник-живописець і щойно пізніше виявилось, що він також писав своєрідні віршовані твори, був художником рідного слова.

Виростав у сільській сім'ї, яка господарила на 25 моргах землі в україномовному середовищі діалектного підляського типу¹. Під час Першої світової війни його зустріла доля т.зв. „біженців”, внаслідок чого він дитиною перебував кілька років у Росії на Кубані, де почув вперше українську мову від мешканців Кубані, яка небагато різнилася від його рідної підляської говірки, і це було, можливо, його перше серйозне національно-мовне усвідомлення, що його мовлення дуже подібне до загальноукраїнської мови, а культура Підляшшя близько споріднена з українською.

---

¹ У 7-му томі видання Павла Чубинського *Труды этнографически-статистической экспедиции в Западно-Русский Край...* (Петербург 1877) с. Дубровицю Малу тодішнього Більського повіту зараховано до місцевостей, в яких уніяти, що користувалися місцевою українською говіркою становили абсолютну більшість. Також В. Мошков у статті п.з. *Игра в Тура* („Живая Старина”, вип. III, р. 2. 1892) згадує с. Малу Дубровицю, в якій записував весняно-великодні народні пісні, підкреслюючи їх українську вимову. Див.: М. Лесів, *Українські говірки у Польщі*, Варшава 1997, с. 309, 333.

Після війни, повернувшись у рідне село, закінчив чотири класи польської початкової школи (1920–1924), а згодом відбув військову службу як „сапер”. На початку Другої світової війни брав участь у „вересневій кампанії”, як жовнір Польського Війська. Як писала 2009 року Данута Висоцька, Василь Альбічук „po powrocie z wojny (у 1945-му році, коли він щасливо повернувся після закінчення Другої світової війни, в якій брав активну участь – М.Л.) zastał wieś odmienioną. Ukraińcy i Polacy przestali być sąsiadami. Atmosfera nieustannych napięć, zatargów skłoniła go do dobrowolnego wyjazdu na wschód”, де працював на колгоспній пасіці в Україні під Черніговом. Мобілізований до Радянської Армії, він брав участь у советсько-німецькій війні і дійшов до Берліна. Коли повернувся до рідного підляського села, атмосфера життя після акції „Вісла” була винятково складна. Нові сусіди, що прийшли до Дубровиці після депортації частини місцевого населення, часто дорікали йому: „Wyjeżdżaj do swoich!” І Василь Альбічук виїхав у 1948 році до Гдині, де було уже трохи українськомовних переселенців з акції „Вісла”, але згодом повернувся додому, бо, як пише Д. Висоцька, „Dębrowica okazała się najważniejszym miejscem na świecie, tylko tu chciał żyć”².

Згідно з його біографіями, перебуваючи в Україні, майже рік навчався в Київському художньо-промисловому училищі, був, отже, своєрідним талановитим мистцем зі серйозною теоретичною підготовкою в українській професійній формі і міг у Польщі протягом 1951–1959 років працювати при відновленні костелів. Але реставраційні роботи не вдовольняли його й тому зосередився на творчості „за своїм задумом”. При своїй садибі створив „диво-город”, де росли найрізноманітніші квіти, що служили йому „моделями” до малювання³. Став відомим мистцем, картини якого експонувалися у Польщі й за кордоном. Про його малювання, його своєрідний мистецький талант писалося немало⁴.

Про те, що видатний художник-живописець писав також вірші, ми довідалися загалом уже після його смерті, коли його доробок (а жив він самотньо) перейшов у розпорядження управління війта в Пищаці, який передав спадщину артиста в депозит Окружного Білопідляського музею (Музей Південного Підляшшя), директором якого був етнограф Целестин Времб'як, який звернувся був до мене листом, датованим 6.05.1996, рік після смерті В. Альбічука, з проською оцінити його вірші, передані до музею, яким завідував Ц. Времб'як.

² Див.: D. Wysocka, <http://www.samiosobie.info/articles>

³ Степан Заброварний, *Альбічук Василь*, в: *Енциклопедія сучасної України*, т. 1, Київ 2001, с. 410.

⁴ З відомих мені праць можу назвати такі опрацювання: J. Olędzik, *Prawdziwym pięknem jest natura*, „Polska Sztuka Ludowa” 1977, nr 1; M. Prokopenk, *Malarstwo Bazylego Albiczuka*, Białą Podlaska 1979, а особливо численні згадки про нього уже після його смерті 1995 р., написані по-польськи й по-українськи авторства Целестина Времб'яка, Дороти Висоцької, Тадея Карабовича, Сви Поштар-Щерби, Наталії Гарбовської, Анни Можиковської та ін.

Три тижні пізніше я вислав йому оцінку надісланих мені текстів віршів В. Альбічука. Це була перша загальна оцінка його творів, які він писав „потайки”, може, не хотів занадто відкривати своєї рідномовної душі, коли став відомим у широкому світі артистом-мистцем, про якого тоді писалося, між іншим: „Jaki tam z niego Ukrainiec. Z powodu wiary, której przecież nie wybierał, z powodu języka, którego nie używał, z powodu jakiejś tam tradycji. Sam o sobie mówił Tutejszy, więc nie miał rozwiniętej świadomości narodowej, jest nasz, polski”⁵.

Моя оцінка у листі, датованому 29.05.1996 р., написана по-польськи звучала так (подаю лише саму оцінку і пропозицію, щоб ці вірші у якійсь формі опублікувати):

Przejrzałem te wiersze (50 stron formatu A4), niektóre dokładnie przeczytałem. Prosi Pan, Panie Dyrektorze, o ich ocenę.

Otóż stwierdzam, że są to wiersze mające podwójną wartość:

1. Wartość poznawczą i wartość estetyczną, jako wiersze, które da się zakwalifikować do tzw. autorskiej twórczości ludowej. Pisane są one prawie czystym ukraińskim językiem literackim z pewnymi niewielkimi elementami miejscowej podlaskiej gwary ukraińskiej. Treść tych wierszy jest różnorodna. Są wiersze na nutę ludową opisujące przyrodę, piękno przyrody, zwyczajną ludzką miłość i radość. Są też wiersze opisujące pewne zdarzenia, niekiedy smutne i przykre. W wierszach tych przebija niekiedy smutek z tego powodu, że ludzie się nienawidzą, bo są od siebie różni, a tymczasem w różnorodności autor widzi piękno. W wierszach tych są odniesienia do prawdziwych zdarzeń, wojennych i powojennych.

2. Mają one też wartość dokumentu, ponieważ są one jakby odbiciem miejscowego folkloru pieśniowego, który powoli ulega zapomnieniu. Jak również ważne dla folklorysty czy dialektologa są te formy językowe, które wychodzą poza zakres języka ogólnonarodowego.

Z wymienionych wyżej powodów wiersze te po skompletowaniu całości (wspomina Pan, że Muzeum posiada też inne jego wiersze, które po przeprowadzonej inwentaryzacji będą udostępnione), a więc wiersze te powinny być szczegółowo przeczytane, przepisane po dokładnym odczytaniu (rękopisy są nieraz mniej czytelne i niekiedy pokreślone) i przygotowane do druku, a nawet wydrukowane w osobnym zbiorku ku radości i pożytku tych, którzy interesują się ukraińską poezją ludową, i badaczy miejscowych gwar, folkloru i historii kultury tej części Podlasia⁶.

У деяких інформаціях про Василя Альбічука є тільки згадки про те, що він писав вірші, наприклад, у статті проф. С. Заброварного написано, що він (В. Альбічук) „Свої враження і переживання висловлював також у поетичній формі. Вірші, писані переважно українською мовою, залишилися в рукописах”⁷.

Тепер уже знаємо, що поезія відомого мистця-художника вже опублікована в значній її частині у двох випусках щорічника „Українського літературного провулка”, на 59 сторінках з післясловом головного редактора д-ра Тадея Карабовича, в якому він пише, зокрема, що „публікація віршів, з огляду на труднощі в їх прочитанні з рукопису, обмежується поданням до

⁵ D. Wysocka, цит. праця.

⁶ Вибірку цих віршів Альбічука було опубліковано у 5-му випуску „Українського літературного провулка”, Люблін 2005, с. 205–241.

⁷ С. Заброварний, цит. праця, с. 410.

друку вибраних творів зі згаданих трьох зошитів, в яких збережено мовні особливості автора, говіркове їх заглиблення”⁸. Подано також інформацію про те, що „деякі вірші Василя Альбічука репродуковано в каталозі: Celestyn Wrębiak, *Bazyli Albiczuk 1905–1995*. Muzeum Okręgowe w Białej Podlaskiej 1996. Загальну оцінку поетичної творчості мистця також подає Наталя Гарбовська у статті „Життя і творчість Василя Альбічука”⁹.

Професор Варшавського університету Василь Назарук у своєму есе, написаному після відвідин Альбічука в його домі, ствердив у 1980-их рр., що Василь Альбічук знав прекрасно з дитинства українську мову, якою спілкувався з автохтонними односельчанами чи приїжджими, зацікавленими його особою та творчістю¹⁰. А самотність допомагала йому реалізувати обдумані в серці плани та мрії, дозволила зберегти національну totoжність, прикладом чого була віршована творчість, творена українською мовою¹¹. Малярство і поезію Василь Альбічук трактував, як споріднені музи, що ішли в його житті разом: він виявився чутливим майстром слова – стверджує Н. Гарбовська¹².

У цій розвідці звертаю увагу на діалектні вкраплення у мові віршованих творів славного народного художника, вірного сина Південного Підляшшя Василя Альбічука, які входять щораз інтенсивніше у фонд народної поезії, писаної талановитими мешканцями Підляшшя¹³.

Зі звукових явищ виявляються найчастіше такі відмінності у відношенні до загальноукраїнських (літературних) форм:

– голосний *o* під наголосом у закритому складі часто не змінюється на *i*: *война* (209), *після війни* (211), *на війні* (290), але: *пред війною, радість* (216), *познаєм* (232), *однородно* (227), *однородність* (216), *пчол* (228), *ночній час* (222), *розкошно* (225), *свободно* (208), *спокойним ладом* (213), *простор* (208), *проход* (219), *пошла* (205), *погодний* (215), *гітлеровці* (236) тощо. Можна припустити, що це *o* відзначає на письмі дифтонг *у^o*, або що тут маємо справу із впливом відповідного російського чи польського *o* у споріднених словах і формах. Звертає на себе увагу гіперпоправна форма *цікавісті* (234) замість *цікавості*;

– голосний *o* замість загальноукраїнського *ві-* на початку слова становить тут у віршах В. Альбічука своєрідну норму: *окно* (220), з *окна*

⁸ „Український літературний провулок”, вип. 5, Люблін 2005, с. 241–242.

⁹ Там само, с. 243–248.

¹⁰ В. Назарук, *У гостях у підляського маляра*, „Український календар 1984”, Варшава, с. 65–67.

¹¹ Див.: Н. Гарбовська, *Життя і творчість Василя Альбічука*, „Український літературний провулок”, вип. 5, Люблін 2005, с. 245.

¹² Там само, с. 246.

¹³ В описі та інтерпретації діалектних явищ спираюся на віршах В. Альбічука, опублікованих в „Українському літературному провулку”, т. 5, Люблін 2005, на стор. 205–241 (Цифра, подана у дужках, означає сторінку цього видання).

(221), *окном* (218), *одразу* (223), *одправився* (212), *одбирали* (239), *одзивалась* (209), *одвернеться* (240) і т.п.;

– голосний *е* в закритому складі під наголосом не замінюється в *і*: з *сел* ‘зі сіл’ (232), а також у відкритих складах: *летати* ‘літати’ (221), *летаючи* (218), *зрекались* (237), *чеплявся* (217), *зберегали* (226), *влетаю* (209), *зберегати* (231), *під березками* (209);

– голосний *і* замість загальноукраїнського *и*: *спомін* (209), *ненависть* (216), *націзм* (229), *кулік* (227), *преступники* (239), *народ грузінски*, *грузінами* (229), *пан пісменний* (206), *кірується* (212), *ціх* ‘цих’ (215), *ціми* ‘цими’ (209), *стрібнув* (223), *покі* і т.п.;

– голосний *и* на місці загальноукраїнського *і*: *в стині* ‘у стіні’ (220), *не пиду* ‘не піду’ (206), *зори* (223), *в хаті висільний* ‘весільний’ (223), *двери* (234), *ночи* (223), *шистьох* ‘шістьох’ (210), *влітав* ‘влітав’ (217); у закінченні прикметників, дієприкметників і займенників називного відмінка множини: *пісні материнські* (225), *близьки* ‘близькі’ (215), *високи довги стіни* (219), *понури* (215), *квітучи* (225), *масови* (229), *найважливіши* (230), *тихесеньки дерева* (209), *наши* ‘наші’ (234), *декотри* (222) та багато інших;

– голосний *о* замість загальноукраїнського *у* в дієслівних формах минулого часу: *браковало* (209), *чаровало* (225), *святковались* (209), *скіровав* (223), *любовався* (224);

– поодинокі відмінності в системі голосних: *е* замість *о* – *працевити* ‘працьовитий’ (207); *о* замість *и* – *льонув я серцем і душою* (208) замість *линув* ‘летів легко’; бракує голосного *о* – *любві* ‘любові’ (210) (це типово російська форма); бракує приголосного *й* – *не вишла* (210), *не пришлося* (236), *жворонкові* (208); *е* замість *и* – *вельме* (237); *о* замість *а* – *не плотять* (223) (це відхід від «акання», своєрідний гіперизм); *і* замість *а* – *поглідав* ‘поглядав’ (221);

– не повноголосні форми, церковнослов’янські за походженням з російської мовної системи: *гласять* (229), *бреги* ‘береги’ (223), *храню* (237);

– у більшості з запису віршів виникає, що м’яке *р* вимовляється тут як тверде *р*, що вважається типовим звуковим явищем підляських говірок; про твердість м’якого *р* засвідчують такі записи – *за тисара* (206), *говорать* (206), *під зорами*, *між зорами*, *зори* (213-214), *чотирох* (235) і т.п.;

– поет не вживає апострофа, лише „разделительный знак” *ь*, згідно з російською орфографією, наприклад, *радістью* (208), *з сімьєю* (211);

– поодинокі відмінності у системі приголосних: *иц* замість *ч* у дієприкметниках, що є залишком церковнослов’янської, або впливом російської мови – *лежачих* (230), *в пахущих* (225); *священне* (237); *синіюці* далі (225); *з* на місці загальноукраїнського *дз*: *звін* (221); *жс* замість *джс*: *жмелів*

(228), *з* замість *жс* у дієслівній формі *могу* (213) (пор. рос. *могу*, польсь. *mogę*).

З граматичних явищ ми відзначили:

– закінчення місцевого відмінка однини іменників середнього роду *-ю* замість загальноукраїнського *-і* – *в мойому життю* (211), *на полю* (216), *в Залісся* (235);

– закінчення орудного відмінка однини іменників жіночого роду *-юю* замість загальноукраїнського *-ею* – *душою* ‘душею’ (208, 210), *паньою* ‘панею’ (206);

– закінчення родового відмінка множини *-и* замість *-ей* іменника жіночого роду – *для власних користи* (231) – можливо, це вплив польсь. *dla własnych korzyści*

– членні закінчення прикметників та займенників: у називному відмінку однини жіночого роду – *я дівчина молодая* (207), *простая дівчина* (208), *сліпая ненависть* (216), *спільная радість* (216), *чужая сімья* (210), *хвилина сумная* (235) та ін.; та у формах знахідного відмінка – *людину каждую* (232), *за іншю мову* (239), *в небесную синь* (223), *острую косу* (226), *в даль голубую* (209);

– закінчення прикметників середнього роду *-еє*: *новеє літо* (205), *ріжноманічнеє життя* (213), або *-оє*: *простое слово* (216), *кожодое свято* (216);

– закінчення прикметників у називному відмінку множини *-иї*: *прозорії тині* (223), *новий чекісти* (235), *такій склонності* (231), або *-її*: *зеленії* (209), *безмежній простори* (213).

Оці членні прикметникові закінчення *-ая*, *-ую*, *-еє*, *-оє*, *-иї*, *-її* з'являються загалом в українській поезії частіше як форми притаманні для українського поетичного стилю взагалі, а крім цього, вони також характерні для підляських говірок.

Здрібнілі слова часто з'являються у віршах Альбічука, вони характерні для поетичного ліричного стилю, для народної поетичної творчості взагалі та для української зокрема.

Ми вибрали такі приклади здрібніло-пестливих форм іменників, оформлених суфіксами:

-к-(о): *сонечко* (205)

-оньк-: *до домоньку* (205), *паноньку* (205)

-очок: *в садочку* (216), *людей гурточок* (221)

-ець: *повів вітерців* (208), *у повівах вітерців* (225) (основа: *вітерець*)

-це: *деревця* (називний відмінок однини – *деревце*) (208)

-к-(а): *хмарка* (223), *долинки* (225), *від кожної клітинки* (213), *під березками* (209)

-очк-(а): *пилиночкою чуюсь я* (215), *частиночкою є земля* (215)

-иц'-(а): *травиця* (205), *з водиці* (225).

Серед здрібнілих прикметників і прислівників ми знаходимо такі форми, як: *тихесеньки деревця* (209), *тихесенько* (210).

Лексика віршованих творів В. Альбічука разом з граматичною і звуковою системами, як правило, українська. Поет старався писати українською мовою, яку знав з родинного дому у її діалектній формі, а потім вивчив, перебуваючи на Кубані, а згодом у мовному середовищі під Черніговом, де усвідомив собі „українськість” його рідного підляського мовлення. У віршах він частенько записував українські слова у їх діалектній звуковій формі.

У проаналізованих віршах трапляються також слова, які можна зарахувати до типово підляських, наприклад, *кумканьє* (жабине) (225), *кумкати* ‘квакати (про жаби)’ (228), *книгавка* ‘чайка’: скіглючі *книгавки* (224), *коляда* ‘Свят-вечір’ – в той Вечір родинний, що звався *Колядою* (227), *гоготати*: Василева мати пошла *гоготати* (205), *спів* ‘заспівав’: під скрипку *спів* пісню (211), *з тамтіль* ‘звідтам’ (215, 219), *косарска* пора (226), *по пански* говорити ‘не по-нашому, себто по-російськи, або по-польськи’ (206).

У вірші *З одного народу* поет висловлює претензії до тих, які

„З походження свого зрекались

Своїх батьків – прадідів віру і мову
від себе цілком відкидали”.

„Новатори” „польськістю” вельме гордились,

„російськість” других захопляла,

А ті найпростіші нічим не хвалились,

Традиць батьків зберегали” (237).

У мові віршів Василя Альбічука знаходимо також слова, які походять з польської лексичної системи, що зрозуміло, бо поет жив у Польській Державі і польську мову знав і вживав як культурну і державну. До полонізмів у його віршах можна зарахувати, зокрема, такі слова: *по бандицьку* (235), *вижсей всіх* (231) ‘вище’ (польс. *wyżej*), *для військовісті* (207) ‘для війська’ (польс. *wojskowość*), *з’явище* (213) ‘явище’ (польс. *zjawisko*), *істнів би світ* (212) ‘існував би’ (польс. *istniałby*), *замглилось* (235) ‘затуманилось’ (польс. *zamglilo się*), *карабін* (239) ‘гвинтівка, кріс’, *колеженьски контакти* (232) ‘дружні контакти’ (польс. *koleżeńskie*), *кошари* (207) ‘казарми’ (польс. *koszary*), *Марцін* (232) (польс. хресне ім’я, відповідник укр. *Мартин*), *мгла*: вслонений весь *мглою* (221) ‘імла, туман’, *в поланку* (219) ‘в пастку’ (польс. *pułapka*), *полап* (219) ‘стеля’ (польс. *piłap*), *обвіняти* (229) ‘обвинувачувати’ (польс. *obwiniać*), *понижаючого* (231) ‘приниженого’ (польс. *poniżającego*), *перед війною* (232) ‘перед війною’, *предчутьє* (211) ‘передчуття’ (польс. *przeczuć*), *припомнив* (234) ‘пригадав’ (польс. *przypomniał*), *ровер* (232) ‘велосипед’ (польс. *rower*), *цантитик* (207) (військове застаріле, що перекладається на укр. мову, як

зоря¹⁴), *цвіченне* (207), *після цвічень* (207) ‘військові вправи’ (польс. *ćwiczenia*), *цвічитись* (207) ‘вправлятись’ (польс. *ćwiczyć się*) та деякі інші польські мовні елементи, які могли відчуватися, як діалектні елементи.

У мові віршів В. Альбічука знаходимо також російські слова, які вживалися у мові православних підляшуків чи які поет запозичив на Кубані або на території колишніх радянських республік, зокрема на Чернігівщині. Оце вибрані слова-русизми, крім деяких звукових явищ, що з'являються під впливом російської мовної системи: *вдруг* (219) ‘раптом’, ‘відразу’, *возвишають* (229) ‘підвищують’, *лож, лжі, зо лжою* (229) (рос. *ложь* ‘брехня’), *нації другі* (229) (рос. *другой* ‘інший’), *ледве примітною стала* (224) (рос. *приметный* ‘помітний’), *превозмоли* (236) ‘перевершили’, *преступні* ‘злочинні’ (239) (рос. *преступный* ‘злочинний’), *чекісти* (239) (советизм рос. походження) та деякі інші, яких ми не завважили.

Підсумовуючи вищесказане, можемо ствердити, що Василь Альбічук (1909–1995) був видатним народним художником-живописцем, визнаним у багатьох краях Європи, а передусім у Польщі, про якого ми довідалися лише після того, як він пішов із життя у своєму рідному підляському селі у віці 86 років. Він також писав віршовані твори українською мовою з деякими елементами рідної підляської говірки. У мові його творів зрідка знаходимо також лексеми польського та російсько-церковного походження, що можна пояснити такими його життєвими фактами, як перебування у дитинстві на Кубані під час „біженства” часів Першої світової війни, побут на Радянській Україні, приналежність до православного, до деякої міри мовно зрусифікованого, віросповідання і служба у польському війську, участь у „вересневій кампанії” 1939 р. та в радянсько-німецькій війні; праця у Польщі, після чого мистець повернувся жити у рідному селі Дубровиця Мала на Південному Підляшші, де вже не мав з ким говорити по-своєму.

Його писані римовані твори могли становити певною мірою діялог з самим собою в ситуації, коли не мав уже можливості комусь по-своєму переказати свої думки та життєвий досвід.

У цій статті я спробував представити в деталях характерні мовні прикмети віршів Василя Альбічука, своєрідне писане мовлення, в якому знаходимо зрідка різні явища його народноукраїнської системи, що він їх зустрічав у своєму цікавому й нелегкому житті протягом майже усього ХХ-ого століття.

¹⁴ Польсько-український словник у двох томах, т. 1, Київ 1958, с. 101.

ELEMENTS OF DIALECT SPOKEN IN PODLASIE REGION IN THE LANGUAGE
OF UKRAINIAN POEMS BY VASILIIY ALBITSCHUK

Summary. Vasiliy Albitschuk, born in southern areas of Podlasie region, was widely known as a talented folk painter; only much later did it turn out that he had also written poems which he quietly put down in his notebooks, without boasting about it in the environment in which he lived and worked as a painter. His poems were by and large written in Ukrainian, with apparent traces of his native North-Ukrainian dialect spoken in Podlasie region, with words of Polish and less frequently of Russian origin, which is accounted for by the poet's sojourn in various places and circumstances. The paper presents numerous examples of his poems showing phonetic and morphological elements derived from the indigenous dialect of the Podlasie region, and some words of Polish and Russian origin, in the general linguistic Ukrainian context.

Key words: Folk poetry, Ukrainian (language), dialect words, words of Polish origin, words of Russian origin